

end havde været. En Dag, da han kom dertil, mærkede han straks en underlig Forstemthed hos alle. Svigerfaderen var paa sit Værelse og lod sig ikke se. Inger og hendes Moder sad med højtidelige Miner inde i Dagligstuen og syede, mens et Par af de mindre Børn legede stille og ligesom forskræmte inde i Spisestuen ved Siden af. Da han var bleven ene med Inger, fortalte hun ham, at en af hendes Brødre, den tolvaarige Niels, var bleven grebet i en Usandhed, og skønt Faderen havde Bevis derfor, havde Drengen ikke villet tilstaa men var bleven ved at nægte. Faderen havde da sammenkaldt alle Børnene og holdt en Tale til dem, hvorefter den lille Synder under Taarer var gaaet til Bekendelse. Han var nu lukket inde i et af Gæsteværelserne og maatte ikke komme udenfor Præstegaarden i Resten af Ferien.

Per hørte lidt forlegent paa denne Beretning, der paany genkaldte i hans Erindring hin Scene ved Middagsbordet derhjemme hos Forældrene efter Opdagelsen af hans Æbletyveri, denne uhyggelige Scene, der altid havde staaet for ham som hans Barndoms afgørende Oplevelse, og som han end ikke nu kunde tænke paa, uden at den hele vilde Jagt af Fortidens trodsige og hævngherrige Følelser jog genfærdsagtig gennem hans Sind. Derfor vilde han ogsaa helst bort fra Emnet, og da Ingers Moder nu kom tilbage, var han